

Η καύση των νεκρών και η ιερά παράδοσή μας (Γεώργιος Γκοτζιάς, Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πολύς λόγος γίνεται το τελευταίο χρονικό διάστημα για την περιβόητη καύση των νεκρών, η οποία όπως προκύπτει από μερίδα κόσμου, αποτελεί δικαίωμα του καθενός ανθρώπου. Ωστόσο, παρά την ελεύθερη βούλησή μας, στο να διαχειριστούμε όπως εμείς νομίζουμε το σώμα μας, η παράδοση των ορθόδοξων θέτει στον αντίποδα την αγιότητα και την ψυχοσωματική ολοκλήρωσή μας.

Επί καθημερινής βάσεως, ερχόμαστε αντιμέτωποι με το φαινόμενο του θανάτου ή ακόμη και με την αδυναμία μας να διαχειριστούμε αυτή του την «ορμή», μιας και έμπροσθέν του, ούτε τα πλούτη, ούτε και οι ποικίλες γνωριμίες μπορούν να μας στηρίξουν. Ως εκ τούτου αργά ή γρήγορα αυτό (το εκτός της ορθόδοξης οπτικής) αίνιγμα δε δύναται να απαντηθεί και φοβίζει τον καθένα. Η «παντοδυναμία» μας εκμηδενίζεται και ο θρήνος εγείρει πόνο βαρύ.

Η θέσπιση των ιερών κανόνων από την Αγία μας Εκκλησία, αποτελεί μια ουσιώδη πηγή ελπίδας στο θάνατο και ο εξαγιασμός του σώματος επιτυγχάνεται κατόπιν μιας πνευματικής αλλά και σωματικής ασκήσεως, πάντα κατά τις δυνάμεις μας. Έτσι όχι μόνον παύει να υπάρχει ο αρνητισμός κατά του σώματος, αλλά και η κηδεία (φροντίδα) του. Σε ένα τέτοιο υπόβαθρο, η καύση κατά την Ορθοδοξία μπορεί κάλλιστα να θεωρηθεί ως μη αποδοχή του ψυχοσωματικού αγιασμού και επιστροφή στο κενό, στο μηδέν, στη «θεσπισμένη» αβεβαιότητα. Ενώ το σώμα συμμετέχει στις αγαθοεργίες, στην περίθαλψη των συνανθρώπων και σε τόσα άλλα ωφέλιμα πράγματα, σχηματίζουμε την άποψη πως δεν πρέπει να ταφεί, διότι έτσι μας αρέσει.

Πράγματι έχουμε το δικαίωμα στην επιλογή, αλλά αν και εφόσον επιθυμούμε να ζούμε ορθόδοξα, δεν έχουμε παρά να σεβαστούμε την ιερά μας παράδοση. Σε καμία περίπτωση δεν είναι σωστά τα διάφορα «παντρέματα» που αναφέρονται στην αποδοχή της καύσης ως τρόπο κήδευσης των ανθρώπων μας. Πολλές φορές προσπαθούμε να φέρουμε την Εκκλησία στα μέτρα μας, χωρίς να εμβαθύνουμε στα δικά της διδάγματα.

Αν και προσωπικά πιστεύω πως η συνεχή αναφορά στο θέμα μπορεί να οδηγήσει μερίδα κόσμου στην αμφιβολία και στην αποδοχή αυτής της «καινοτομίας», πάντα θα υπάρχει εκείνη η «μαγιά» όπως αναφέρει ο Απόστολος Παύλος, που θα στέκει δυναμικά στην στήριξη της αληθινής μας πίστεως. Η εποχή που διανύουμε αποτελεί για εμάς ένα μεγάλο στοίχημα, καθώς μας θέλει δημιουργούς και

αγωνιστές. Να εργαζόμαστε στις αξίες έχοντας ως πρότυπα τους Πατέρες και αγωνιζόμενοι στην πληθώρα των ιδεών που μας βομβαρδίζει από παντού.

Το ευρύ κοινωνικό σύνολο δεν είναι σε θέση να κατανοήσει πλήρως τα πολλά θεολογικά επιχειρήματα, ή ψάχνει κάτι πιο απλό που θα μπορεί να στηρίξει τις απόψεις του. Έτσι αναφέρω εικόνες της λαϊκής μας παράδοσης η οποία αφού εναποθέτει το ανθρώπινο σώμα στο μνήμα, συνεχίζει τότε να το ραντίζει με κρασί, τότε να κάθεται δίπλα θρηνώντας το γοερά, τότε να του εξιστορεί τα διάφορα γεγονότα και τότε να το στολίζει με άνθη. Η βαθύτερη μάτια κρύβει την ελπίδα της ανάστασης, του «φυσικά ανέφικτου». Από την άλλη η στάχτη φανερώνει την προχειρότητα, την άρνηση των ιερών μας λειψάνων και αποχή από τη χαρά της ανάστασης, της ζωής μετά τη ζωή...